

La gran traca

La sisena victòria del València CF en la Lliga, assolida el 9 de maig, ha confirmat que aquest equip viu el millor moment de la seua història, a l'espera encara de la final de la Copa de la UEFA. Un triomf celebrat amb desbordament per una afició excessiva com cap altra, cada vegada més diversa i que ha trobat un nexa d'unió: la recuperació de l'orgull acompanyada d'un exacerbat sentiment antimadridista.

Lany 1994, el València CF començava a eixir de la letargia sentimental en la qual havia estat immers durant catorze anys, des de la victòria de la Recopa d'Europa el 1980. El peculiar empresari Paco Roig, amb el lema "Per un València campió", arrasava en les eleccions (mentre tots els grans accionistes prestaven suport a un altre candidat, els menuts li votaven en massa). Roig va fer reviscolar el sentiment d'orgull valencianista. Reivindicava el Reial Madrid com el gran rival del València CF, com sempre havia estat fins a la transició, quan el club va començar a fer un paper bàsic dins de la batalla de València; va recuperar el nom popular de l'estadi, el de Mestalla, i va començar a introduir el valencià dins del club. L'ex-president valencianista decretava així que el València ja no era subaltern de ningú i es disposava a començar a guanyar títols.

Roig, en un controvertit mandat, va començar una política ambiciosa, de grans fitxatges, que va conduir el València a una delicada situació financera. L'empresari va haver de dimitir l'any 1997. Deixava un club endeutat, però també una herència espiritual, la d'una afició molt rejuenida que havia superat tots els traumes del pas per la Segona Divisió i que volia guanyar, que seguia un lema que s'escoltava insistentment el passat diumenge 9 de maig des de les 9.25 h de la nit, quan el València CF es proclamava guanyador de la Lliga 2003-2004: "Esta és l'afició d'un València campió."

A l'espera també de la final de la Copa de la UEFA d'aquest dimecres 19, en la qual es pot confirmar que aquest és el millor València CF de tots els temps, es pot assegurar ja que el club de Mestalla ha esdevingut com mai abans el nexa sentimental més potent de la major part dels habitants de la ciutat de València i de bona part de les comarques que l'envolten, tal com es pot comprovar durant qualsevol de les celebracions habituals de l'e-

quip des de la victòria de Copa del Rei del 1999. El club presidit per Jaume Ortí és avui la icona d'una afició molt diferent d'aquella que es va veure sumida en la depressió dels vuitanta, quan en l'estadi, monocolor, hi havia una presència aclaparadora d'homes que superaven els quaranta anys. Avui, a les grades de l'estadi, que s'han vist envaïdes per una munió de joves d'una diversitat estètica aclaparadora, han entrat també amb molta força les dones. Un reflex fidel d'aquesta diversitat és la fisonomia de la colla amb més projecció dins l'estadi de Mestalla, el Gol Gran.

Enfront dels Yomus, uns fanàtics d'ultradreta que dominaven l'estadi fins fa uns anys, el Gol Gran és una referència de la modernitat que avui ja s'albira al Mestalla. La parafernàlia filonazi dels Yomus declina en un racó de l'estadi mentre la imaginació del Gol Gran, una colla sorollosa i pacífica que trau cada dia de partit una pancarta diferent escrita en valencià, creix sense aturador a l'altra banda del camp. El València CF, en la seua polièdrica fisonomia, és ara com ara fins i tot el primer enllaç emocional amb el país que han trobat molts dels emigrants arribats els darrers anys.

Aquesta afició, en la seua diversitat social, ha trobat els últims temps un nexa d'unió, el d'un antimadridisme exacerbant en el qual es barregen circumstàncies conjunturals, com ara les repetides errades arbitrals que han afavorit els del Bernabéu quan han jugat contra el València, amb d'altres d'estructurals, com un reviscolat orgull enfront del monopoli informatiu que té *de facto* l'equip de Florentino Pérez als mitjans de comunicació d'àmbit estatal. El diumenge 9 de maig i l'endemà, quan la ciutat de València embogia amb les celebracions de la victòria, els crits contra el Madrid eren quasi tan nombrosos com els que s'escoltaven de suport al València. Una bufanda que duu per lema "antimadridista" era una de les més vistes en les celebracions.

RAFA GIL

Aquest sentiment s'ha accelerat en connexió amb un altre fenomen també recent, com és la tímida però progressiva normalització lingüística del València CF. Avui, molts dels lemes oficials del club estan escrits en bilingüe o en valencià, un fet inimaginable fa quinze anys. Al vessant oest de l'estadi de Mestalla, per exemple, hi ha un enorme cartell que

ocupa tota la façana i està escrit només en valencià. "Seguim fent història", assenyala en lletres enormes en referència a la Copa de la UEFA.

Aquesta valencianització camina paral·lela a la progressiva consolidació del club en moltes comarques del País Valencià, des de la Marina Alta fins a la Plana Baixa.

Algunes de les bases d'aquesta explosió valencianista tenen, no obstant això, peus de fang. El problema més important és la convulsa situació que viu la institució des de fa anys. Des que a començament dels noranta el València esdevingué societat anònima esportiva, no hi ha hagut treva entre els seus principals accionistes. Les disputes internes han estat constants. Ara com ara, hi ha dos grans accionistes, Paco Roig, que roman fora del consell del València, i el constructor Bautista Soler, que manté en el poder els actuals dirigents, amb Jaume Ortí al capdavant. La paradoxa, aquests darrers anys, ha estat que el València viu el millor moment de la seua història i el període intern més convuls, una situació que podria enfonsar el club amb la primera crisi de resultats.

L'estructura del club, amb la seua indiferència cap als exjugadors o el bandejament de les seccions esportives diferents del futbol, no està encara a l'altura de la massa social que mou.

En els darrers anys han eixit a la llum altres actituds que també poden acabar minant el prestigi del club a mitjà termini, com ara el monopoli informatiu que té el club als mitjans de comunicació valencians, i especialment a Canal 9. El victimisme dels comentaristes esportius de l'emissora pública valenciana contra el menyspreu que pateix el València CF a Madrid ha estat acompanyat d'una actitud molt semblant, com és l'oblit de qual-

Enhorabona!

En primer lloc, cal felicitar el València CF pel seu títol de Lliga. És el fruit d'una feina ben feta. Ja fa uns anys que el València fa una bona feina i els resultats que ha aconseguit durant les últimes temporades en són la millor prova. Els dos títols de Lliga espanyola, la Copa del Rei i les dues finals consecutives de la Lliga de Campions. I, a dia d'avui, la possibilitat d'afegir-hi una Copa de la UEFA.

Que la Lliga no l'hagi guanyada el FC Barcelona és una decepció per a mi, i que l'hagi guanyada el València no és cap consol. Però és cert que hi ha derrotes que saben menys greu. Aquesta Lliga n'és un exemple. Després d'un inici decebedor en l'aspecte esportiu, el meu equip ha agafat una trajectòria il·lusiónant que permet acabar la temporada amb les esperances renovades. El canvi generat en l'àmbit social i la recuperació econòmica de l'entitat han tingut continuïtat durant l'últim tram de la temporada en l'aspecte esportiu, i és previsible que l'embranchida que s'ha agafat ens faci començar la temporada que ve amb la mateixa il·lusió amb què acabem aquesta.

I que la Lliga l'hagi guanyada el València, equip representatiu dels Països Catalans, sense ser cap consol és veritat que sap menys greu. Quan les derrotes pròpies són les victòries dels de casa fan de més bon pair. Enhorabona al València i als valencianistes pel títol aconseguit i, sobretot, per la trajectòria esportiva i social que mantenen des de fa un bon grapat d'anys

Josep Cubells

Membre de la junta directiva del FC Barcelona

sevol manifestació esportiva diferent del València CF.

Especialment sagnant ésenguany el desdeny de Canal 9 cap al Llevant Unió Esportiva, l'altre equip de la ciutat. El Llevant, que des de fa moltes jornades està en posicions d'ascens a Primera Divisió, amb prou feines té un lloc testimonial durant la quasi mitja hora d'esports dels informatius de Canal 9. En una situació semblant, hi ha molts altres clubs valencians, i també tots els esports que no siguen el futbol. No són pocs els seguidors d'altres equips i implicats en entitats esportives que es queixen que Canal 9 ha fet històricament un magre servei al potenciament de l'esport valencià.

Miquel Calvet

Festa gran

Mai de la vida hem gaudit del nostre València CF, ara SAD, com en els darrers anys. Mai de la vida el futbol, el meu València CF, havia despertat tanta passió en tanta gent, en valencianistes de sempre i valencianistes nous com tants emigrants que són recents entre nosaltres i que tots plegats farem el nostre país també líder a Europa.

De les guerres, dels impostos no pagats, de la contaminació, dels especuladors, de la destrossa dels nostres boscos, rius, platges, de la justícia, de tan malament com està repartit el món, etc., en parlarem després del 19-M.

Demane, doncs, fins a Göteborg, festa gran per a tota la gent que estimem el nostre València, campió, o no.

Per molts anys,

Joan Cordero i Quintana
Exjugador del València CF

ESPAINOMMA

1994 ALBENA 2004
10 ANYS

MANDÍBULA AFILADA de l'11 al 23 de maig
Dimarts 11 estrena a les 22,30h. Dimecres i dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

CURRÍCULUM del 26 al 30 de maig
Dimecres 26 estrena a les 22,30h. Dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

BESOS del 2 al 6 de juny
Dimecres 2 estrena a les 22,30h. Dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

902 10 12 12 TEL-ENTRADA CAIXA CATALUNYA

FORUMS VALENCIANS

Preu d'entrada 15 euros...

oferta especial!!! Preu 2 x 3 30 euros (consulteu a la taquilla) Tel: 98 366 50 85